

Papa Franjo

**APOSTOLSKO PISMO
SVETOGA OCA FRANJE
SVIM POSVEĆENIM OSOBAMA
U PRIGODI GODINE
POSVEĆENOGA ŽIVOTA**

**HRVATSKA KONFERENCIJA VIŠIH
REDOVNIČKIH POGLAVARA I POGLAVARICA**

Papa Franjo

Apostolsko pismo svetoga oca Franje
svim posvećenim osobama
u prigodi Godine posvećenoga života

Dokumenti – 2

Nakladnik:

Hrvatska konferencija viših redovničkih poglavara i poglavarica,
Zagreb, Prilaz Gjura Deželića 75

Objavljuje se s dopuštenjem *LIBRERIA EDITRICE VATICANA*

Glavni i odgovorni urednik:

fra Jure Šarčević, predsjednik HKVRPP-a

Prijevod:

Slavko Antunović

Lektura:

Zdenka Leženić

Priprema:

ROKETA d.o.o., Zagreb

Tisak:

AKD, Zagreb

Naklada:

1 000

CIP zapis je dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne
knjižnice u Zagrebu pod brojem 000902065.

ISBN 978-953-97243-4-2

Papa Franjo

**APOSTOLSKO PISMO
SVETOGA OCA FRANJE
SVIM POSVEĆENIM OSOBAMA
U PRIGODI GODINE POSVEĆENOGA ŽIVOTA**

HRVATSKA KONFERENCIJA VIŠIH
REDOVNIČKIH POGLAVARA I POGLAVARICA

Zagreb, 2015.

Naslov izvornika:

*Lettera Apostolica a tutti i consecrati
in occasione dell'Anno della Vita Consacrata*

(ISBN: 978-88-209-9465-5)

© Libreria Editrice Vaticana, 2014.

Apostolsko pismo svetoga oca Franje svim posvećenim osobama u prigodi Godine posvećenoga života

Predrage posvećene žene i predragi posvećeni muškarci!

Pišem vam kao Petrov nasljednik kojemu je Gospodin povjerio zadaću učvrstiti vjeru u braći (usp. *Lk* 22, 32), i pišem vam kao vaš brat, posvećen Bogu jednako kao i vi.

Zahvaljujemo zajedno Ocu, koji nas je pozvao nasljedovati Isusa u potpunu prianjanju uz njegovo evanđelje i u služenju Crkvi, i koji je izlio u naša srca Duha Svetoga, koji nam daje radost da čitavu svijetu svjedočimo njegovu ljubav i njegovo milosrđe.

Dijeleći mišljenje mnogih od vas i Kongregacije za ustanove posvećenog života i družbe apostolskog života, u povodu 50. obljetnice dogmatske konstitucije *Lumen gentium* o Crkvi, u čijem se 6. poglavlju govori o redovnicima, te dekreta *Perfectae caritatis* o prilagođenoj obnovi redovničkoga života, odlučio sam proglasiti Godinu posvećenog života. Ona započinje 30. studenoga ove godine, na prvu nedjelju došašća, a završava blagdanom Isusova prikazanja u hramu 2. veljače 2016.

Posavjetovavši se s Kongregacijom za ustanove posvećenog života i družbe apostolskog života, za ciljeve ove Godine posvećenoga života postavio sam iste one koje je Ivan Pavao II. predložio Crkvi na početku trećega tisućljeća ponavljajući, u stanovitu smislu, ono što je već rečeno u posinodskoj apostolskoj pobudnici *Vita consecrata*: „Vi nemate samo slavnu povijest koje se treba sjećati i koju treba pripovijedati, nego veliku povijest koju treba izgraditi! Gledajte u budućnost, u koju vas šalje Duh da s vama učini još velikih stvari.“ (br. 110)

I. Ciljevi za Godinu posvećenoga života

1. Prvi je cilj *gledati prošlost sa zahvalnošću*. Svaka naša ustanova ima iza sebe bogatu karizmatiku povijest. U njezinim je počecima prisutno djelovanje Boga koji, u svome Duhu, poziva neke osobe da bliže nasljeđuju Krista, da pretoče evanđelje u poseban oblik života, da čitaju očima vjere znakove vremena, da s kreativnošću odgovore na potrebe Crkve. To je iskustvo početaka poslije raslo i razvijalo se, uključujući nove članove u novim zemljopisnim i kulturnim okruženjima te su tako zaživjeli novi načini ostvarivanja karizme, nove inicijative i izrazi apostolske ljubavi. Baš poput sjemena koje postaje stablo šireći svoje grane.

U ovoj će Godini biti korisno da se svaka karizmatika obitelj sjeti svojih početaka i svoga povijesnoga razvoja, da zahvali Bogu koji je dao Crkvi toliko mnogo darova koji je čine lijepom i opremljenom za svako dobro djelo (usp. *Lumen gentium*, 12).

Nužno je govoriti o vlastitoj povijesti radi očuvanja identiteta živim, kao i radi jačanja jedinstva obitelji i osjećaja pripadnosti njezinih članova. Nije riječ o prekanju po prošlosti ili njegovanju beskorisnih nostalgija, nego o tome da se ponovno prisjetimo puta što su ga prošli prethodni naraštaji kako bismo u njima otkrili iskru nadahnuća, ideale, projekte, nosive vrijednosti i to u prvom redu utemeljiteljâ, utemeljiteljicâ i prvih zajednica. Na taj će se način ujedno posvijestiti i doznati kako se karizmu živjelo tijekom duge povijesti, koju je kreativnost ona oslobađala, s kojim se teškoćama morala nositi i kako se te teškoće prebrodilo. Moći će se otkriti nedosljednosti, koje su plod ljudske slabosti, a katkad također zaborava nekih bitnih aspekata karizme. Sve je to poučno i ujedno poziva na obraćenje. Kazivati vlastitu povijest znači uzdizati hvalu Bogu i zahvaljivati mu za sve njegove darove.

Zahvalni smo mu na poseban način za ovih posljednjih pedeset godina nakon Drugog vatikanskog koncila, koji je predstavljao „nalet vjetra“ Duha Svetoga za čitavu Crkvu. Zahvaljujući Koncilu, posvećeni je život ostvario plodan hod obnove koji je, sa svojim svjetlima i svojim sjenama, bio vrijeme milosti, označeno prisutnošću Duha Svetoga.

Neka ova Godina bude prigoda i da se ponizno, i ujedno s velikim pouzdanjem u Božju ljubav (usp. *1 Iv* 4, 8), prizna vlastita krhkost i da je se živi kao

iskustvo Gospodinove milosrdne ljubavi; neka to bude prigoda da se snažno dovikne svijetu i radosno svjedoči svetost i vitalnost koji su prisutni kod velikog broja onih koji su pozvani nasljedovati Krista u posvećenome životu.

2. Ova nas Godina nadalje poziva *živjeti sadašnjost s velikom ljubavlju*. Zahvalno sjećanje na prošlost potiče nas, u pomnu oslušivanju onoga što Duh Sveti danas govori Crkvi, na sve savršeniji način ostvarivati konstitutivne aspekte našeg posvećenog života.

Od početaka prvog monaštva pa sve do današnjih „novih zajednica“, svaki je oblik posvećenoga života plod poziva Duha na nasljedovanje Krista kako je predloženo u evanđelju (usp. *Perfectae caritatis*, 2). Za utemeljitelje i utemeljiteljice apsolutno je pravilo bilo evanđelje, sva ostala pravila bit će tek izraz evanđelja i sredstvo koje pomaže živjeti ga u punini. Njihov je ideal bio Krist, prionuti uza nj čitavim bićem, sve dotle da se može s Pavlom reći: „Ta meni je živjeti Krist“ (*Fil* 1, 21); jedini je smisao zavjeta bio odjelotvoriti tu ljubav ispunjenu zanosom.

U ovoj Godini posvećenoga života pozvani smo postaviti si pitanje dopuštamo li si i na koji način i mi interperirati evanđeljem? Je li ono doista „uputa“ za svakodnevni život i za izbore koje smo pozvani učiniti? Ono je zahtjevno i traži da se živi s radikalnošću i iskrenošću. Nije dovoljno samo čitati evanđelje (ipak, čitanje i proučavanje iznimno su važni), nije dovoljno samo nad njim razmatrati (i mi to činimo s radošću svakoga dana). Isus od nas traži da ga provodimo u djelo, da živimo te njegove riječi.

Je li Isus, moramo se nadalje zapitati, doista prva i jedina ljubav, kao što smo to čvrsto naumili prilikom polaganja svojih zavjeta? Jedino ako je tomu tako, možemo i moramo ljubiti u istini i milosrđu svaku osobu koju susrećemo na svome putu jer smo od Njega naučili što je ljubav i kako ljubiti: znat ćemo ljubiti jer ćemo imati srce jednako njegovu.

Naši su utemeljitelji i utemeljiteljice osjećali u sebi suosjećanje koje je obuzelo Isusa kada je vidio mnoštvo koje je bilo kao raspršene ovce bez pastira. Kao što je Isus, nošen tim suosjećanjem, darivao svoju riječ, ozdravljao bolesne, davao jesti kruh, prinio sam svoj život, tako su se utemeljitelji stavljali u službu ljudskoga roda, kojemu ih je Duh poslao, na najrazličitije načine: molitvom, propovijedanjem evanđelja, katehezom, poučavanjem, služenjem siromašnima, bolesnima... Maštovitost ljubavi nije poznavala granica i znala

je otvarati bezbrojne putove za nošenje daha evanđelja u kulture i najrazličitije društvene sredine.

Godina posvećenoga života postavlja nam pitanje o vjernosti misiji koja nam je povjerena. Odgovaraju li naše službe, naša djela, naše prisutnosti onomu što je Duh Sveti tražio od naših utemeljitelja, jesu li prikladne za postizanje njihovih ciljeva u današnjem društvu i Crkvi? Postoji li nešto što moramo mijenjati? Imamo li istu veliku ljubav prema svome narodu, jesmo li mu blizu do te mjere da dijelimo njegove radosti i boli, tako da uistinu možemo shvatiti potrebe i pružiti svoj doprinos da na njih odgovorimo? „Ista velikodušnost i samoodricanje koji su potaknuli utemeljitelje – tražio je već sveti Ivan Pavao II. – moraju pokretati vas, njihove duhovne sinove, da održavate živima karizme da se one, istom onom snagom Duha Svetoga koji ih je pobudio, nastave obogaćivati i prilagođavati, ne gubeći svoj istinski značaj, kako biste se stavili u službu Crkve i priveli punini uspostavu njegova Kraljevstva.“¹

U sjećanju na početke izlazi na vidjelo još jedan sastavni dio projekta posvećenog života. Utemeljitelji i utemeljiteljice bili su očarani jedinstvom Dvanaestorice s Isusom kao i zajedništvom kojim se odlikovala prva jeruzalemska zajednica. Osnivanjem vlastite zajednice svi su oni kanili ponovno stvoriti te evanđeoske modele, gdje će svi biti jedno srce i jedna duša, uživati Gospodinovu prisutnost (usp. *Perfectae caritatis*, 15).

Živjeti sadašnjost s velikom ljubavlju znači postati „prekaljeni u zajedništvu“, „svjedoci i tvorci onog ‚plana zajedništva‘ koje je na vrhuncu čovjekove povijesti po Božjem naumu“². U društvu sukoba, teškog suživota među različitim kulturama, tlačenja slabih, nejednakosti, pozvani smo pružiti konkretan model zajedništva koji, kroz priznavanje dostojanstva svake osobe i dijeljenje dara koji svaki može biti nositelj, omogućuje živjeti bratske odnose.

Budite dakle muškarci i žene zajedništva, odvažite se da budete prisutni ondje gdje postoje razlike i napetosti, i budite vidljiv znak prisutnosti

¹ Apost. pismo *Los caminos del Evangelio*, redovnicima i redovnicama Latinske Amerike u prigodi 500. obljetnice evangelizacije novoga svijeta, 29. lipnja 1990., 26.

² Sveta kongregacija za redovnice i svjetovne ustanove, *Redovnici i promicanje čovjeka*, 12. kolovoza 1980., 24.

Duha Svetoga koji ulijeva u srca veliku ljubav da svi budemo jedno (usp. *Iv* 17, 21). Živite *mistiku susreta* i imajte „...sposobnost čuti, slušati druge osobe. Sposobnost zajedničkog traženja puta, metode“³ puštajući da vas u tome prosvjetljuje odnos ljubavi među božanskim osobama (usp. *I Iv* 4, 8) kao model svakog interpersonalnog odnosa.

3. Prigrbliti budućnost s nadom treći je cilj ove Godine posvećenoga života. Poznate su nam teškoće s kojima se suočava posvećeni život u svojim različitim oblicima: opadanje zvanjâ i starenje, napose u zapadnome svijetu, ekonomski problemi kao posljedica teške ekonomske krize, izazovi internacionalizacije i globalizacije, zamke relativizma, marginalizacija i društvena beznačajnost... Upravo u tim nesigurnostima, koje dijelimo s mnogim svojim suvremenicima, ostvaruje se naša nada, plod vjere u Gospodina povijesti koji nam nastavlja ponavljati: „Ne boj... se: jer ja sam s tobom.“ (*Jr* 1, 8)

Nada o kojoj govorimo ne temelji se na brojevima ili djelima, nego na Onome u kojeg smo stavili svoje pouzdanje (usp. *2 Tim* 1, 12) i kojemu „ništa nije nemoguće“ (*Lk* 1, 37). To je nada koja ne razočarava i koja će omogućiti posvećenom životu da nastavi ispisivati veliku povijest u budućnosti, koju moramo uvijek imati pred očima, svjesni da nas prema njoj odlučno vodi Duh Sveti kako bi nastavio s nama činiti velike stvari.

Ne podliježite napasti brojeva i djelotvornosti, a još manje napasti da se uzdate u vlastite snage. Istražujte obzore svoga života i sadašnjeg trenutka „u budnu bdjenju“. S Benediktom XVI. ponavljam vam: „Ne pridružujte se zlogukim prorocima koji naviještaju svršetak ili besmisao posvećenog života u današnjoj Crkvi; radije se zaodjenite Isusom Kristom i zaogrните oružjima svjetlosti – kao što poziva sveti Pavao (usp. *Rim* 13, 11-14) – te ostanite budni i bdijte.“⁴ Nastavimo i uvijek se iznova vraćajmo na svoj put s povjerenjem u Gospodina.

Obraćam se poglavito vama, mladi. Vi ste sadašnjost zato što već aktivno živite u krilu svojih ustanova pružajući presudan doprinos svježinom i velikodušnošću svoga određenja. Vi ste istodobno i njihova budućnost jer ćete ubrzo biti pozvani preuzeti vodeću ulogu u animaciji, izgradnji (formaciji),

³ *Govor rektorima i učenicima papinskih zavoda i konvikata*, 12. svibnja 2014.

⁴ Homilija na blagdan Isusova prikazanja u hramu, 2. veljače 2013.

služenju, misiji. U ovoj ćete Godini vi voditi glavnu riječ u dijalogu sa starijim naraštajem. U bratskom zajedništvu moći ćete se obogatiti njegovim iskustvom i mudrošću i, istodobno, moći ćete mu dozvati u svijest ideale koje je upoznao na početku svog redovničkog života, pružiti polet i svježinu svog zanosa, te ćete tako zajedničkim snagama iznjedrili nove načine življenja evanđelja i sve prikladnije odgovore na potrebe za svjedočenjem i naviještanjem.

Raduje me saznanje da ćete vi mladi iz različitih ustanova imati prigode za svoje susrete. Neka susret postane uobičajen put zajedništva, uzajamne potpore i jedinstva.

II. Očekivanja za Godinu posvećenoga života

Što napose očekujem od ove Godine milosti posvećenog života?

1. Prije svega očekujem da bude uvijek istina ono što sam jednom rekao: „Gdje god su redovnici, ondje je radost.“ Pozvani smo iskusiti i pokazati da je Bog sposoban ispuniti naše srce i učiniti nas sretnima te nema potrebe svoju sreću tražiti drugdje; da istinsko bratstvo življeno u našim zajednicama jača našu radost; da nas naš potpun dar u služenju Crkvi, obiteljima, mladima, starijima, siromašnima ostvaruje kao osobe i daje puninu našem životu.

Očekujem da među nama ne bude tužnih lica, nesretnih i nezadovoljnih osoba, jer „nasljedovanje s tugom na licu je žalosno nasljedovanje“. I mi, kao i svi drugi muškarci i žene, doživljavamo teškoće, noći duha, razočaranja, bolesti, opadanje snage zbog starenja. Upravo bismo u tome morali pronaći „savršenu radost“: naučiti prepoznati Kristovo lice koji je bio u svemu sličan te, dakle, iskusiti radost znajući da smo slični njemu koji se, iz ljubavi prema nama, nije sustezao podnijeti križ.

U društvu koje se razmeće kultom učinkovitosti, pretjerane brige za zdravlje, uspjeha i koje marginalizira siromašne i isključuje „gubitnike“, možemo, svojim životom, svjedočiti istinu svetopisamskih riječi: „...kad sam slab, onda sam jak.“ (2 Kor 12, 10)

Na posvećeni život možemo primijeniti ono što sam napisao u apostolskoj pobudnici *Evangelii gaudium* navodeći jednu homiliju Benedikta XVI.:

„Crkva ne raste kroz prozelitizam, već ‚privlačnošću‘.“ (br. 14) Da, posvećeni život ne raste ako organiziramo lijepe kampanje za promicanje zvanja, nego ako djevojke i mladići koji nas susretnu osjete privlačnost prema duhovnome zvanju, ako vide da smo sretni muškarci i žene! Isto tako apostolska djelotvornost posvećenoga života ne ovisi o djelotvornosti i snazi sredstava koja se koriste. Vaš je život taj koji mora govoriti, život koji zrači radošću i ljepotom življenja evanđelja i nasljedovanja Krista.

Ponavljam i vama ono što sam rekao crkvenim pokretima na proteklom duhovskom bdjenju: „Vrijednost je Crkve, u osnovi, živjeti evanđelje i davati svjedočanstvo naše vjere. Crkva je sol zemlje, ona je svjetlo svijeta, pozvana je uprisutniti u društvu kvasac Božjeg kraljevstva i ona to čini prije svega svojim svjedočanstvom, svjedočenjem bratske ljubavi, solidarnosti i dijeljenja.“ (18. svibnja 2013.)

2. Očekujem da „probudite svijet“ jer je proroštvo karakteristično obilježje posvećenog života. Generalnim sam poglavarima poručio da „evanđeoska radikalnost nije svojstvena samo redovnicima: ona se traži od svih. Ali redovnici slijede Gospodina na poseban način, na proročki način.“ Ovo je prioritet koji se danas traži: „...biti proroci koji svjedoče kako je Isus živio na ovoj zemlji... Nikada se redovnik ne smije odreći proroštva.“ (29. studenoga 2013.)

Prorok prima od Boga sposobnost proniknuti u povijest u kojoj živi i tumačiti događaje: on je nalik straži koja bdije noću i zna kada će svanuti (usp. *Iz* 21, 11-12). Poznaje Boga i poznaje muškarce i žene, svoju braću i sestre. Sposoban je razlučivati kao i prokazivati zlo grijeha i nepravde, jer je slobodan, ne smije odgovarati drugim gospodarima osim Bogu, nema drugih interesa osim Božjih. Prorok je redovito na strani siromaha i nezaštićenih, jer zna da je sâm Bog na njihovoj strani. Očekujem, dakle, da ne održavate živim „utopije“, nego da znate stvarati „druga mjesta“, gdje se živi evanđeoska logika dara, bratstva, prihvaćanja različitosti, uzajamne ljubavi. Samostani, zajednice, duhovni centri, citadele, škole, bolnice, obiteljski domovi i sva ona mjesta koja su nastala kao plod karizmatičke ljubavi i kreativnosti, i koja će i dalje nastajati, moraju s daljnjom kreativnošću sve više postajati kvasac društvu nadahnutu na evanđelju, „grad na gori“ koji govori o istini i snazi Isusovih riječi.

Ponekad, kao što se dogodilo Iliji i Joni, može doći napast da pobjegnemo, da izbjegavamo zadaću proroka, jer je previše zahtjevna, jer smo umorni, razočarani rezultatima. Ali prorok zna da nije nikada sam. I nama, kao i Jeremiji, Bog jamči: „Ne boj... se: jer ja sam s tobom da te izbavim.“ (*Jr* 1, 8)

3. Redovnike i redovnice, kao i sve druge posvećene osobe, naziva se, kao što sam maloprije podsjetio, „prekaljenima u zajedništvu“. Očekujem zato da „duhovnost zajedništva“, na koju je pokazao Ivan Pavao II., postane stvarnost te da vi budete prvi koji ćete postati svjesni „velikog izazova koji je pred nama“ u ovom novom tisućljeću: „...učiniti Crkvu domom i školom zajedništva.“⁵ Uvjerem vas da ćete u ovoj Godini ozbiljno raditi na tome da ideal bratstva, kojemu su težili utemeljitelji i utemeljiteljice, raste na raznim razinama, kao u koncentričnim krugovima.

Zajedništvo se ostvaruje prije svega u pojedinim zajednicama svake ustanove. U vezi s tim pozivam vas da ponovno pročitate moje česte istupe u kojima se ne umaram ponoviti da su kritike, ogovaranja, zavisti, ljubomore, antagonizmi... stavovi kojima nema mjesta u našim kućama. Kada su te pretpostavke ispunjene, hod ljubavi koji se otvara pred nama gotovo je beskonačan, jer se tada teži uzajamnu prihvaćanju i pažnji, provodi se u djelo zajedništvo materijalnih i duhovnih dobara, bratsko ispravljanje, poštivanje prema slabijima... To je „mistika' zajedničkog života“ koja naš život čini „svetim putovanjem“⁶. Moramo također preispitati odnos među osobama koje pripadaju različitim kulturama s obzirom na to da naše zajednice postaju sve više internacionalne. Kako dopustiti svakomu da se izražava, da bude prihvaćen sa svojim specifičnim darovima, da postane suodgovoran u punini?

Očekujem, nadalje, da se poveća zajedništvo među članovima različitih ustanova. Ne bi li ova Godina posvećenoga života trebala biti prilika da se s većom hrabrošću iziđe iz granica vlastite ustanove kako bi se zajednički stvarali, na lokalnoj i općoj razini, zajednički projekti formacije, evangelizacije, socijalnih djelovanja? Na taj će se način moći djelotvornije pružiti stvarno proročko svjedočenje. Zajedništvo i susret među različitim kariz-

⁵ Apost. pismo *Nadolaskom novog tisućljeća (Novo millennio ineunte)*, 6. siječnja 2001., 43.

⁶ Apost. pob. *Evangelii gaudium*, 24. studenoga 2013., 87.

mama i zvanjima je hod nade. Nitko ne gradi budućnost tako da se izolira, niti isključivo vlastitim snagama, nego tako da se prepozna u istini zajedništva koje se uvijek otvara susretu, dijalogu, slušanju, uzajamnu pomaganju i štiti nas od bolesti autoreferencijalnosti.

Istodobno, posvećeni je život pozvan težiti iskrenoj sinergiji među svim pozivima u Crkvi, počevši od prezbiterâ i laikâ, odnosno „da omogućiti rast duhovnosti zajedništva prije svega u vlastitoj sredini, a zatim u samoj crkvenoj zajednici i preko njezinih granica“⁷.

4. Očekujem, nadalje, od vas ono što tražim od svih članova Crkve: da izidete iz samih sebe i pođete na egzistencijalne periferije. „Pođite po svem svijetu“ bile su posljednje riječi koje je Isus uputio svojim i koje nastavlja upućivati danas svima nama (usp. *Mk* 16, 15). Postoji čitav jedan svijet koji čeka: osobe koje su izgubile nadu, obitelji u teškoćama, napuštena djeca, mladi kojima je oduzeta budućnost, bolesnici i starije napuštene osobe, bogati siti dobrima i s prazninom u srcu, muškarci i žene u traženju smisla života, oni koji žedaju za Bogom...

Ne budite prignuti nad samima sobom, ne dopustite da vas uguše male zadjevice u kući, ne ostanite zatvorenici svojih problema. Oni će se riješiti budete li išli van pomagati drugima da riješe svoje probleme i naviještaju radosnu vijest.

Naći ćete život darivajući život, naći ćete nadu dajući nadu, ljubav ljubeći.

Očekujem od vas konkretne geste u prihvaćanju izbjeglica, u blizini siromašnima, u kreativnosti u katehezi, u naviještanju evanđelja, u uvođenju u molitveni život. Samim tim nadam se da će doći do racionalizacije struktura, ponovnog korištenja velikih kuća za djela koja više odgovaraju sadašnjim potrebama evangelizacije i karitasa, te prilagodbe djela novim potrebama.

5. Očekujem da se svi oblici posvećenoga života propitkuju o onome što Bog i današnji svijet traže.

Samostani i skupine kontemplativnoga usmjerenja mogli bi dogovarati međusobne susrete, odnosno povezivati se na najrazličitije načine radi uzajamne razmjene iskustava o molitvenome životu, o tome kako rasti u za-

⁷ Ivan Pavao II., Posinod. apost. pob. *Vita consecrata*, 25. ožujka 1996., 51.

jedništvu sa čitavom Crkvom, kako podupirati progonjene kršćane, kako prihvaćati i pratiti one koji teže intenzivnijem duhovnom životu ili trebaju duhovnu ili materijalnu potporu.

Isto će moći činiti karitativne ustanove, posvećene poučavanju, promicanju kulture, zatim one koje su prionule naviještanju evanđelja ili vrše pojedine pastoralne službe, te svjetovne ustanove u njihovoj kapilarnoj prisutnosti u društvenim strukturama. Maštovitost Duha Svetoga iznjedrila je tako različite načine života i djela koja nije moguće lako nabrojiti ili uklopiti u unaprijed sastavljene obrasce. Nije mi stoga moguće referirati se na svaki pojedini karizmatički oblik. Ipak, nitko ne bi smio u ovoj Godini posvećenoga života izmaknuti ozbiljnu preispitivanju o svojoj prisutnosti u životu Crkve i o načinu na koji odgovara na stalna i nova pitanja koja se uzdižu oko nas, na vapaj siromašnih.

Jedino u toj pozornosti na potrebe svijeta i u poučljivosti poticajima Duha, ova će se Godina posvećenoga života pretvoriti u istinski *kairòs*, Božje vrijeme bogato milošću i preobrazbom.

III. Obzorja Godine posvećenoga života

1. Ovim svojim pismom, osim posvećenim osobama, obraćam se i *vjernicima laicima koji, s njima dijele ideale, duh, poslanje*. Neke redovničke ustanove imaju u vezi s tim drevnu tradiciju, drugi pak tek nedavna iskustva. Doista, oko svake redovničke obitelji, kao i oko družbi apostolskog života i samih svjetovnih ustanova, postoji veća obitelj, „karizmatička obitelj“, koja obuhvaća više ustanova koje se prepoznaju u istoj karizmi, i poglavito Kristove vjernike laike koji se osjećaju pozvanima, upravo u svojem laičkom staležu, pripadati istoj karizmatičkoj stvarnosti.

Potičem i vas, laici, da živite ovu Godinu posvećenoga života kao milost koja vas može učiniti svjesnijima primljena dara. Slavite je sa čitavom „obitelji“ da biste zajedno rasli i odgovorili na pozive Duha Svetoga u današnjem društvu. U nekim prigodama, kada se u ovoj godini budu organizirali zajednički susreti posvećenih osoba različitih ustanova, pobrinite se da i vi budete ondje prisutni kao izraz jednog Božjeg dara, tako da upoznate iskustva drugih karizmatičkih obitelji, drugih skupina laika te se tako uzajamno obogaćujete i podupirete.

2. Godina posvećenoga života ne tiče se samo posvećenih osoba, nego čitave Crkve. Obraćam se tako *čitavom kršćanskom narodu* da postane sve više svjestan dara koji predstavlja prisutnost tolikih posvećenih muškaraca i žena, tih baštinka velikih svetaca koji su istkali povijest kršćanstva. Što bi bila Crkva bez svetog Benedikta i svetog Bazilija, bez svetog Augustina i svetog Bernarda, bez svetoga Franje i svetog Dominika, bez Ignacija Loyolskog i svete Terezije Avilske, bez svete Anđele Merici i svetog Vinka Paulskog? Taj je popis gotovo beskonačan, seže sve do svetoga Ivana Bosca i blažene Terezije iz Kolkate. Blaženi Pavao VI. je rekao: „Bez toga konkretnoga znaka, ljubav koja pokreće čitavu Crkvu našla bi se u opasnosti da ohladi, spasenjski paradoks evanđelja da otupi, 'sol' vjere da se razvodni u svijetu koji prolazi kroz razdoblje sekularizacije.“ (*Evangelica testificatio*, 3)

Pozivam sve kršćanske zajednice da u ovoj Godini posvećenoga života prije svega zahvaljuju Gospodinu i sa zahvalnošću se spominju primljenih dobara, a koja i dalje primamo po svetosti utemeljitelja i utemeljiteljica i vjernosti vlastitoj karizmi tolikih posvećenih osoba. Pozivam vas da se svi okupite oko posvećenih osoba, da se radujete zajedno s njima, da dijelite s njima teškoće, da s njima surađujete, koliko je to moguće, u ostvarivanju njihove službe i njihova djela, koji su u konačnici služba i djelo čitave Crkve. Dajte da osjete ljubav i toplinu čitavog kršćanskog naroda.

Blagoslivljam Gospodina zbog sretne podudarnosti Godine posvećenoga života sa Sinodom o obitelji. Obitelj i posvećeni život pozivi su koji nose bogatstva i milost svima, prostori humanizacije u izgrađivanju vitalnih odnosa, mjesta evangelizacije. Oni se mogu uzajamno pomagati.

3. Ovim svojim pismom usuđujem se obratiti također *posvećenim osobama i članovima bratstava i zajednica koji pripadaju Crkvama čija se tradicija razlikuje od katoličke*. Monaštvo je baština nepodijeljene Crkve i još je uvijek veoma živo kako u pravoslavnim Crkvama tako i u Katoličkoj Crkvi. Na njemu se, kao i na drugim kasnijim iskustvima iz razdoblja u kojem je zapadna Crkva bila još uvijek ujedinjena, nadahnjuju slične inicijative ponikle na tlu crkvenih zajednica reformacije, koje su zatim nastavile radati u svome krilu daljnje izraze bratskog zajedništva i služenja.

Kongregacija za ustanove posvećenog života i družbe apostolskog života isplanirala je inicijative kojima je cilj omogućiti susrete pripadnika isku-

stava posvećenog i bratskog života različitih Crkava. Toplo preporučujem te susrete kako bi poraslo međusobno poznavanje, poštivanje, uzajamna suradnja, tako da ekumenizam posvećenog života bude na pomoć sveobuhvatnu hodu prema jedinstvu među svim Crkvama.

4. Ne smijemo zatim zaboraviti da je fenomen monaštva i ostalih izraza redovničkoga bratstva prisutan u svim velikim religijama. Ne nedostaje, čak ni ustaljenih, iskustava dijaloga među monaškim zajednicama Katoličke Crkve i nekih velikih religijskih tradicija. Nadam se da će Godina posvećenog života biti prigoda za ocjenjivanje prijedena puta, za senzibiliziranje posvećenih osoba na tom polju kako bi se preispitali koje daljnje korake treba poduzeti prema sve dubljem uzajamnom poznavanju i oko suradnje na svim zajedničkim područjima služenja ljudskom životu.

Zajednički hod je uvijek jedno obogaćenje i može utrti nove putove odnosima između narodâ i kulturâ koje su u ovom razdoblju obilježene silnim teškoćama.

5. Obraćam se na kraju na poseban način svojoj braći u biskupstvu. Neka ova Godina posvećenoga života bude prigoda da se od srca i s radošću prihvatiti posvećeni život kao duhovno bogatstvo koje pridonosi dobru čitava Kristova tijela (usp. *Lumen gentium*, 43), a ne samo redovničkih obitelji. „Posvećeni život je dar Crkvi, rađa se u Crkvi, raste u Crkvi, sav je usmjeren na Crkvu.“⁸ Zbog toga, kao dar Crkvi, to nije izdvojena ili marginalna stvarnost, nego joj intimno pripada, u samom je srcu Crkve kao odlučujući čimbenik njezina poslanja jer izražava duboku narav kršćanskoga poziva i težnju čitave Crkve Zaručnice prema jedinstvu s njezinim Zaručnikom; dakle „nepobitno pripada njezinu životu i svetosti“ (*isto*, 44).

U tome kontekstu pozivam vas, pastire partikularnih Crkava, na posebnu brižnu skrb u promicanju u vašim zajednicama različitih karizmi, bilo onih čiji korijeni sežu u prošlost, bilo novih, podupirući, animirajući, pomažući u razlučivanju; s nježnošću i ljubavlju budite bliski onim posvećenim osobama koje se nalaze u situacijama patnji i slabosti i, prije svega, prosvjet-

⁸ Nj. P. mons. J. M. Bergoglio, Intervent na Sinodi o posvećenom životu i njegovu poslanju u Crkvi i svijetu, XVI. opća kongregacija, 13. listopada 1994.

ljujte svojim učenjem Božji narod o vrijednosti posvećenoga života tako da u Crkvi zablista njegova ljepota i svetost.

Povjeravam Mariji, Djevici slušanja i kontemplacije, prvoj učenici svoga ljubljenog Sina, ovu Godinu posvećenoga života. U nju, ljubljenu Očevu kćer urešenu svim darovima milosti, gledamo kao u nenadmašan uzor onog nasljedovanja u ljubavi prema Bogu i u služenju bližnjemu.

Zahvalan već sada zajedno s vama za darove milosti i svjetla kojima će nas Gospodin obogatiti, sve vas pratim apostolskim blagoslovom.

Iz Vatikana 21. studenoga 2014.,
na spomendan Prikazanja Blažene Djevice Marije.

Franjo

KAZALO

APOSTOLSKO PISMO SVETOG OCA FRANJE SVIM POSVEĆENIM OSOBAMA U PRIGODI GODINE POSVEĆENOGA ŽIVOTA	5
I. Ciljevi za Godinu posvećenoga života	6
II. Očekivanja za Godinu posvećenoga života	10
III. Obzorja Godine posvećenoga života	14